

Միսաք Մեծարեւնց

Բյուրեղի դյուրանք

Մանուկ մըն է, որ կայներ դեմն հըրածամ արևին,
կ'օծե հոգին իր շուշան լուսացնցուղ երագով,
ու կը ծըծե հոտևան խտղանքն ու դողն այգուն գով,
մինչ մեղեսիկ աշուկներեն Եսին ցուքով կը վառվին:

Նըշուլագեղ ու պայծառ ցուքով վճիտ իր Եսին՝
երկինքն՝ որուն հրճվանքի ակեր ունի կապուտակ.
ու կյանք սերն հորդած է հոն լեռնածին գերթ վըտակ՝
ուր կաթիլներ ու ցայտքեր հետզհետե կը հոսին:

Բյուրեղ մը կա ձեռքին մեջ՝ գոր կը ճոճե դարձդարձիկ,
յոթը գույնի տե՛նչն ունի, լույսի անհուն խաղերուն.
երանգներու, շողերու կ'ըղձա անուրջն օրորուն,
և արևին կը նայի միշտ կաթոգին ու բաղձիկ:

Ա՛հ, ի՛նչ դյուրանք, ծիածան ծուպե՛ր ունի ամեն բան...
շափյուղակներ... կարկեհա՛ն... գյումրյո՛ւթ, շողակ ու թարշիշ...
ծովն է լեցուն գույներով ու ծիրերով ոսկենիշ,
ինչպես դաշտերն ու լեռներ, ինչպես մարմանդն ու ճամփան:

Ծափ կը գարնե, ծիծաղեն ծըլե՛ր է ծիրն իր այտին,
անո՛ւյշ արև մանկական, ամպ ու մեգի անգիտակ,
ին երկինքս ալ կը հրճվի ոսկեծիծաղ լույսի տակ,

ու մոռացված բուրմունքներ զիս կըզգլխեն վերստին:

Պրիսմակ մըն ալ ե՛ս ունիմ, ու կը դիտեն ցնծագին
սիրույդ արևը պայծառ, սիրույդ արև՛ը ջերմին,
ու խանդաբորբ իմ հոգիս հանդեպ անոր պաշտումին,
մանո՛ւկ մըն է, որ կայներ դեմն հըրածամ արևին...: